

1.20.

Raiščio ištaisymas

I. Vienolio „Išduktas“ - užlietinių būtinybės. Jame teisintai atvaizduotas žmogaus įmaudėjimasis kur žmogaus istorijoje.

Vienolis atskleidė, kaip drubindamas del turtu, del peniu, del mokslo, žmones netinkta žmogus gnumo, prarudo pats savę ir neįmoniukai nusbrangia litz.

Žmogus pramei iš valyų priekštutos naikinty. Nastutę. Naudodamasis tuo, kad ji netraja nei giminaičių nei artimujų, jis visais iš įmaudėjo.

Šiame deng paprastai nėraus ir atskleidžia žmogus paramati prieštoliu apriaujamas priešas ir lyg apipeliusius išaudimus tačiau stegus.

vis garsiau grūndė patenkūjūs ūčiai. Jau visą savo būtybę kaimynai siekiandorai linksmiausia draugystė. Šis apylinke buvo suburzdusi. Niši laukė atėmiant Tarybines armijos. Iškeliui įrankias seniūnijai nebländžiojo po ~~lėšas~~, bet ypač labo, išali, sutiekę pačią žmogų.

Neną užta lėcas panemis kastava ir nėgo stačią pabruantę. ~~lėšas~~ Jis diubo visą dieną. Lėšanai dubli jau buvo ištista, ir motuys praeidys keli i ja visus namų užkandus, Antanukui paklejo išvini pri pat uenos.

Lytę juol paradiino laiku turėmas.

- Šilina paprastas vokietians, ~~lėšas~~ gerai šilina, tik kad tiebu nežidętų.

Šiuo to būtų turėmo visi stiklai išlydyti, o dažas tik pugaujai lyg skurdesi per mugara rubigo. Antanukui kailis panašus, sėnu pabalo, o juo užmus. Nurišlis užkas laigosi. Dviolėse sumyna suburzdo, ir išsi išgido užikai žaikiant žemminka.

- Kurišliai, motin, mūsikiai! - sunčio lėcas išlipo iš duobės.

1.21.

Atpareigimas

Bei vieskelio

I Jurqiažiedžių apylinkę artijo frontas. Sodinų turtas, kurios stovėjo ant kalnelio, lauptum klausii, kaip išlyte

Kai visa sumyna išlipo iš duobės, Antanukas pamato, kaip nuo kalmelio ~~lirk~~^{lirk} išleidžiai placiavardis karuvių su plaučia miline. Jis ~~griežtai~~ paruoškino, godinti išjūti vandenės karuvių iš dan minutėlyčiosi su laiku. Pamatydamas Antanuką jis nusipropo išteisė užkraus gabenimui. Antanukas nemijo vokačių karuvių ir netgi bijo jų, o štai buvo visai kitokis. Štai buvo leikkoras iš minkšto grainių įspėtis abum eilim baltą dantų. Štai karuvių Antanukas atsiminė visą amžių. Jis atsiminė jį ne del užkraus, o del to, kad padarėjęs ~~geras~~ ~~ir vamų karuvių veida, jam paimamęs dingos!~~ Karuvis padikojis už viską, nusinagiauvo link vieškelio. Žeitas liepė ~~biute~~ ramos virš daktarus, o mėtėjus juos neįėti. Antanukas prudigė ant kalmelio, tydėjo akinius nevirantį karuvių. Karuvius negaliuoti damašas įsigmavo per lauko vagas. Taiga sutatejo keletas automatių žurnų. Karuvius skublio rankomis, žengę po vieną įsigmavus iš karto. 1. Antanukas paknepste m nebego nuo kalmelio. Antan jam lyg sielis būtybė ištrukus, o akis užlipdare. Kai jiebu su tave mylo pen ~~tos, g~~

tis, karuvių galijo skersai balto vieškelio. Jistarytum paddalino visą salę, visus jų laukus išlaipsi. ~~ir ypti~~^{ir} kur jis atejo iš darbar buvo namu, ir iš valary², kiek dar griaudėjo patrankos iš ~~taut~~^{taut} matai.

Antanukas pamati, kaip iš priemo išskoko du vekilių karuvių ir nubeigtos vieškeliai, vėlesnį pusę.

Tepligji! 4/5

Hyradogimo, bei vieškelio
klaidų taisymas

13.02.03.

- Kūstilia, molin, misiukiai: - susuko liatas iš išlijos iš duobės.

Kai visa sumyna išlipo iš duobės, Antanukas pamati, kaip nuo kalmelio ypač link išleidžiai placiavardis karuvių su plaučia miline iš automatu ant peties.

Karuvis, padikojis už viską, nusinagiauot vieškelio link.